

МОТИВИ: Производството по делото е по реда на Глава XXVIII-ма от НПК.

Същото е образувано е въз основа на постановление (с Вх. № 2041 от 20.03.2023 г.), чрез което прокурор при Районна прокуратура Габрово е внесъл материалите по Досъдебно производство № 59 за 2022 година по описа на ОД на МВР Габрово за разглеждане от едноименния районен съд, иницирайки мотивирано предложение за освобождаване (съобразно предвиденото в чл. 78а НК) от наказателна отговорност и налагане на административно наказание по отношение на обвиняемия Ц.Д., за това, че на 07.09.2021 година, в град Габрово, в Сектор „Пътна полиция” при ОД на МВР Габрово потвърдил неистина – че свидетелството му за правоуправление на МПС с № 284444538 е изгубено, в писмени декларации, които по силата на чл. 160 от ЗДвП и чл. 17, ал. 1 от ПИБЛД, се дават пред орган на властта за удостоверяване на истинността на посочените обстоятелства – престъпление по чл. 313, ал. 1 от НК.

Обвиняемия е бил редовно призован, но не се е явил на определената дата за разглеждане на внесеното предложение от РП Габрово. С оглед на това и тъй като не е посочил уважителни причини за отсъствието си на нея, съдът е приел, че са налице основания за неговото разглеждане при условията, предвидени в чл. 378, ал. 1, изр. 2 от НПК, включително и от аспект на обстоятелството, че отсъствието на привлеченото към отговорност лице не е създавало затруднения пред възможността за разкриване на обективната истина, свързана с престъплението по предявеното му обвинение. В проведеното съдебно производство по НАХД № 262/2023 г. на РС Габрово обв. Ц.Д. е бил представляван от защитник, упълномощен от него по договорен ред.

От осъществената преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, ценени по отделно и в тяхната съвкупност, съдът прие за установено следното от фактическа страна:

Чрез определение № 42 с предмет одобряване на споразумение за прекратяване на наказателно производство по реда на чл. 384, ал. 1 във вр. с чл. 381, ал. 1 от следващите от НПК, образувано по НОХД № 258/2012 г. на Районен съд - Павликени, постановено на 11.06.2012 година и влязло в законна сила на същата дата, обв. Ц.Д. е признат за виновен в извършено престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, за което – при приложението на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „Б”, пр. 2-ро от НК, е осъден на „Пробация”, включваща установените пробационни мерки по чл. 42а, ал. 2, т. 1 и 2 от НК в лицето на „Задължителна регистрация по настоящ адрес” за срок от „Девет месеца”, с определена по чл. 42б, ал. 1 от НК периодичност за нейното изпълнение „Два пъти седмично”, и „Задължителни периодични срещи с пробационен служител” за същия по размер срок. Чрез това определение обв. Д. е бил лишен и от право да управлява МПС за срок от „Девет месеца” от неговото влизане в сила, с приспадане при изпълнението на същото наказание на времето, през което е бил лишен от възможността да упражнява посоченото право по административен ред, считано от 18.05.2012 г. – датата за изземване на свидетелството му за правоуправление.

От данните, които се съдържат в приложената по досъдебното производство справка за съдимост, е видно, че най-тежкото от двете посочени по-горе наказания е било изтърпяно през периода 20.06.2012 - 20.03.2013 година. Доколкото това е така, а в рамките на съответния тригодишен срок, който е започнал да тече от последната дата, обв. Д. не е извършвал други престъпления, наказуеми с „Лишаване от свобода” или с по-тежко наказание, съдът прие, че произтеклите последици от тази единствена издадена срещу него присъда се явяват заличени от реабилитация по право, настъпила (на 20.03.2016 година) въз основа на предвиденото в чл. 86, ал. 1, т. 2 от НК. С оглед

на изложеното до момента може да се заключи, че към м. септември 2021 година той е притежавал чисто съдебно минало, тъй като не е бил осъждан за други престъпления от общ и от частен характер, както и освобождаван от наказателна отговорност за такива престъпления по реда, предвиден в Глава VIII-ма, Раздел IV-ти от Общата част на НК.

Обвиняемия Ц.Н. Д. е правоспособен водач на МПС, воден на отчет в Сектор „ПП” при ОД на МВР Габрово. През 2021 година той е бил притежател на свидетелство за правоуправление под № 284444538, издадено на 30.06.2020 година от ОД на МВР Габрово, което е имало срок на валидност до 30.06.2025 година. Приложените материали по досъдебното производство водят до заключение, че на 07.08.2021 година германски компетентни органи са иззели посоченото свидетелство от него заради нарушение, свързано с шофиране след употреба на алкохол, извършено на същата дата в град Нюрнберг, Федерална Република Германия.

На 07.09.2021 година обвиняемия Ц.Д. се явил в Сектор „Пътна полиция” при ОД на МВР Габрово, където пред свидетелката Силвия Христова подал заявление за издаване на ново свидетелство за правоуправление на МПС. При това посещение той собственоръчно попълнил, подписал и предал на същата 2 броя декларации: по чл. 160 от ЗДвП и чл. 17, ал. 1 от ПИБЛД, в които декларираше, че издаденото свидетелство за правоуправление под № 284444538 е изгубено. Във връзка с тях на тази дата - 07.09.2021 г., срещу Д. е бил съставен и акт за установяване на извършено административно нарушение по чл. 7, ал. 1 от ЗБЛД заради обстоятелството, че не е положил дължимите грижи и в резултат на тяхната липса е допуснал свидетелството да бъде изгубено. Въз основа на описаното по-горе заявление на обв. Ц.Д. било издадено свидетелство (№ 285205270, със срок на валидност до 08.09.2021 година до 30.06.2025 година), което е било получено от него на 10.09.2021 година.

На 22.02.2022 година в Сектор „Пътна полиция” при ОД на МВР Габрово постъпило писмо с Рег. № 3286р-5781/04.02.2022 на ГД „НП” София, което било придружено със свидетелство за правоуправление на МПС № 284444538, издадено на името на обв. Ц.Д.. При извършена проверка във връзка с него е било установено, че същото свидетелство е било обявено за невалидно поради неговото изгубване, както и че това обстоятелство е декларирано в подадените от Д. декларации по чл. 160 от ЗДвП и чл. 17, ал. 1 от ПИБЛД. Въз основа на изложените обстоятелства от Началник на Сектор „Пътна полиция” при ОД на МВР Габрово е била изготвена докладна записка до Директора на ОД на МВР Габрово.

Въз основа на данните в изготвената докладна записка, в Сектор „ППП” при ОД на МВР Габрово е заведена преписка с Рег. № 892р-351 от 23.02.2022 година. С оглед на обстоятелствата, които са били установени при осъществената проверка по нея, с постановление от 04.05.2022 година на прокурор при Районна прокуратура Габрово е разпоредено да се образува досъдебно производство за извършено престъпление от общ характер, каквото (под № 264 ЗМ-59/2022 г.) впоследствие е било заведено в ОД на МВР Габрово. В рамките на последното, след отправени искания и получени въз основа на тях разрешения във връзка с удължаване на срока за провеждане на разследването по него, както и на извършени действия по спиране на наказателното производство поради наличие на основания по смисъла на чл. 244, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 25, ал. 1, т. 2 от НПК, които са били предхождани и от обявяването на Д. за общодържавно издирване с мярка „установяване на местонахождение”, на 21.12.2022 година той бил привлечен в качеството на обвиняем, чрез предявено обвинение за престъпление с квалификация по чл. 313, ал. 1 от НК. Фактическите признаци от състава на това престъпление са отразени подробно в постановление, приложено на л.

65-66 от досъдебното производство. Свързаното с тях обвинение е предявено срещу него и в посоченото постановление Вх. № 2041/20.03.2023 г. на прокурор при РП Габрово, с което събраните на досъдебното производство материали са внесени за разглеждане в Районен съд - Габрово.

От заключението на назначената по досъдебното производство съдебно-почеркова експертиза, което не се оспорва от страните и е възприето като обосновано и компетентно изготвено от съда, е видно, че ръкописния текст и съответните подписи, положени на реда след думите „Декларатор” в Декларация по чл. 17, ал. 1 от Правилника за издаване на български лични документи и Декларация по чл. 160 от ЗДвП с дата „07.09.2021 година”, са изпълнени от обвиняемия Ц.Н. Д., ЕГН *****.

Изложената фактическа обстановка се приема за установена по безспорен начин от показанията на свидетелката Силвия Христова, дадени на съдебното следствие, и тези, депозирани от същата пред разследващия орган по досъдебното производство – приобщени към доказателствените материали по реда на чл. 281, ал. 5 във вр. с ал. 1, т. 2, пр. 2-ро от НПК, със съгласието на страните; както и от писмените доказателствени материали, събрани в проведеното разследване по досъдебното производство (докладна записка до Директор на ОД на МВР Габрово – л. 1 с копия от писмо с Рег. № 3286р-5781/04.02.2022 на ГД „Национална полиция” София, свидетелство за правоуправление № 285205270, заявление за издаване на свидетелство за управление, декларации, акт за установяване на административно нарушение – л. 2-8; писмо Рег. № 892р-469 от 10.03.2022 г. на Сектор „ПП” при ОД на МВР Габрово до Началник на Сектор „ПИП” при ОД на МВР Габрово, протокол за доброволно предаване заедно със заявление за издаване на свидетелство за правоуправление, и оригинални екземпляри на декларация по чл. 160 от ЗДвП и декларация по чл. 17, ал. 1 от ПИБЛД – л. 10-15; справка за извършена проверка по преписка – л. 22; постановление от 04.05.2022 г. на прокурор при Районна прокуратура Габрово за образуване на досъдебно производство – л. 23-24; искане за удължаване на срок за разследване и постановление от 06.07.2022 г. на прокурор при Районна прокуратура Габрово във връзка с него – л. 26-27; постановление за назначаване и графическа експертиза – л. 31-36; постановление от 22.08.2022 година за обявяване на лице за общодържавно издирване - л. 49; справка за съдимост – л. 52; постановление от 13.09.2022 година и 21.12.2022 година на прокурори при Районна прокуратура - Габрово за спиране и възобновяване на наказателно производство – л. 54, л. 59; постановление за удължаване на срок за разследване – л. 61; постановление за привличане на обвиняемо лице и за взимане на мярка за неотклонение – л. 65-66; постановление за назначаване на писмен превод – л. 70 и превод на писмени материали от немски на български език – л. 71-84; декларация за семейно, за материално положение и имотно състояние – л. 88), съдържащи данни от значение за изясняване на обстоятелствата по делото и на тези от предмета на доказване по него.

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Нормата на чл. 313, ал. 1 от НК предвижда наказание за този, който „потвърди неистина или затаи истина в писмена декларация или съобщение, изпратено по електронен път, които по силата на закон, указ или постановление на МС се дават пред орган на властта за удостоверяване истинността на някои обстоятелства”.

Следователно с нея е инкриминирано едно престъпление на просто извършване, чието изпълнително деяние се явява довършено със затаяване на истината, респективно потвърждаване на неистина по отношение на определени обстоятелства, отразени в съответната декларация. Доколкото това е така, а от включените в обвинението декларации по чл. 160 от ЗДвП и чл. 17, ал. 1 от ПИБЛД е видно, че посредством тях на 07.09.2021 г. действително е била потвърдена неистина по отношение на такива обстоятелства, както и че двете са подписани от лицето, вписано като декларатор в тях, следва да се приеме, че става въпрос за довършено престъпление по смисъла на закона. Елементите от състава на същото безспорно са налице, тъй като всяка една от декларациите е подадена от техния автор в изпълнение на негови задължения, установени по силата на посочените норми от ЗДвП и приетият (чрез ПМС на РБ № 13 от 08.02.2010 г. на осн. [чл. 8, ал. 3](#); [чл. 18а, ал. 1](#); [чл. 18б](#); [чл. 19, ал. 1](#); [чл. 21, ал. 2](#); [чл. 22, ал. 3](#); [чл. 31, ал. 1](#); [чл. 47а](#); [чл. 51, ал. 1](#); [чл. 54](#); [чл. 70, ал. 4](#); [§ 4](#) и [§ 21](#) от ЗБЛД) Правилник за издаване на български лични документи, в които са уточнени самите обстоятелства, които следва да бъдат посочени, за чиято истинност декларациите имат и доказателствено значение. Извършените от обв. Д. действия по последващото използване (чрез подаване) на тези декларации пред служител на Сектор „ПП“ при ОД на МВР Габрово не изключват това заключение, тъй като като същите действия (с оглед на въведеното допълнително изискване за употреба на документа като доказателство за невярно удостоверените обстоятелства или направените изявления в него) представляват елемент от съставите на други престъпления, инкриминирани по Глава IX-та от Особената част на НК. Обвинения за такива не са предявени срещу дееца, а елементите от техните състави не биха могли да бъдат изведени от фактическите обстоятелства, установени в настоящия казус, които покриват само обективната и субективна страна не на друга, а именно на осъществената от него дейност във връзка с т.нар. „лъжливо документиране“ по смисъла на закона.

Съдържащите се в декларациите обстоятелства са декларирани във връзка с изричното потвърждаване на неистина (и то в писмен вид, тъй като това заключение безспорно се налага от текста, отпечатан непосредствено след думите „декларирам, че:“) в документи, които не водят до съмнение, че са били попълнени и подписани от обвиняемия Ц.Д. във връзка с направено от него искане за издаване на свидетелство за управление на МПС. Редът и условията за издаване на такива свидетелства (според чл. 159, ал. 1, т. 1 от ЗДП) се определя с подзаконов нормативен акт, който в случая се свързва с издадената от Министъра на вътрешните работи Наредба № I-157/01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на МПС, отчета на водачите и тяхната дисциплина. Тя (чрез нормата на чл. 16, ал. 2 от нея) установява конкретни изисквания за издаване на дубликат от свидетелство, като предвижда, че при издаване на такъв „водачите подават документите, посочени в чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 6; декларация по чл. 17, ал. 1 от Правилника за издаване на български лични документи за удостоверяване на твърдяното обстоятелство; а в случаите по ал. 1, т. 1 (при повреждане) - и старото свидетелство за управление на МПС“. Като отчете въпросната разпоредба, както и систематичното място на нормата на чл. 160 от ЗДвП (която се намира в Глава IV-та от ЗДвП, уреждаща въпросите по правоспособността на водачите на МПС и тези, отнасящи се до условията и до реда за издаване на документи във връзка с придобитата от същите правоспособност), съдът прие, че съдържащото се в чл. 16, ал. 2 от Наредба № I-157 от 01.10.2002 г. изискване (за удостоверяване истинността на вписаните обстоятелства в декларацията по чл. 17, ал. 1 от ПИБЛД) по аналогия следва да се отнесе и към декларацията по чл. 160 от ЗДвП (независимо че, най-вероятно поради законодателен пропуск, не е включено в нея), както и че

съществуващото в последната изискване за посочване на самите причини, довели до липсата на свидетелството, не е с уведомителен характер, а има същото удостоверително (във връзка с истинността) значение по отношение на тези причини, каквото му се придава от декларацията по чл. 17, ал. 1 от ПИБЛД. Налице са основания именно за подобно, а не за друго заключение, тъй като (съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № I-157) макар и свидетелството за управление на МПС да се явява определено само като „индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на МПС“, то едновременно с това (по смисъла на чл. 1, ал. 5, т. 2 от ЗДвП) същото представлява и документ за самоличност, при който съответните обстоятелства, които са станали причина за неговата липса (в хипотезите на изгубване, на кражба, на повреждане или унищожаване, т.е. на такива, предвидени в чл. 151, ал. 9 и чл. 160, ал. 1 от ЗДвП) съвпадат напълно с тези, посочени и в декларацията по чл. 160 от ЗДвП. Поради изложеното по-горе и след като се съпостави, че (съобразно указаното в чл. 12, ал. 1, т. 5 и т. 7 от Наредба № I-157) свидетелство за правоуправление на МПС се издава при подмяна поради изтичане срока на валидност и издаване на дубликат, който (в хипотезата на чл. 12, ал. 1, т. 7) сам по себе си предполага наличие на предишно свидетелство, подлежащо на връщане при последващата му подмяна с ново, следва да се приеме, че обвиняемия Ц. Д. е осъществил състава на престъплението по предявеното обвинение от обективна страна, защото декларираните от последния обстоятелства (изгубване), довели до липсата на предходно издаденото свидетелство за управление на МПС на негово име, не са отговаряли на действителните (изземване на същото от компетентните германски органи във връзка с извършено нарушение) такива, които са станали причина за нея. Този извод недвусмислено произтича от съдържанието на всички събрани по делото доказателства, въз основа на които – предвид изложените по-горе съображения и основаното на тях заключение за съзнанието, което дееца е имал по отношение на посочените обстоятелства, следва да се приеме, че той е осъществил състава на престъплението и от субективна страна, при изискуемата от закона форма на вина пряк умисъл.

При така приетата за установена фактическа обстановка и въз основа на изложените по-горе съображения съдът прие за безспорно установено от правна страна, че след като че на 07.09.2021 година, в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Габрово, е потвърдил неистина – че свидетелството му за правоуправление на МПС с № 284444538 е изгубено, в писмени декларации, които по силата на чл. 160 от ЗДвП и чл. 17, ал. 1 от ПИБЛД, се дават пред орган на властта за удостоверяване на истинността на посочените обстоятелства, обвиняемия Ц.Н. Д. при форма на вина пряк умисъл, както от обективна, така и от субективна страна е осъществил състава на престъпление по смисъла на чл. 313, ал. 1 от НК, в извършването на което го призна за виновен.

Обвиняемия Ц.Д. не е освобождаван от наказателна отговорност за осъществени престъпления от общ и частен характер, в т.ч. и според установената процедура в Глава VIII-ма, Раздел IV-ти от Общата част на НК и е притежавал чисто съдебно минало към инкриминираната дата 07.09.2021 година, тъй като последиците от постановеното осъждане спрямо него са били заличени от настъпила реабилитация по смисъла на закона преди нея. Поради това и при положение, че за престъплението по чл. 313, ал. 1 от НК е предвидено наказание „Лишаване от свобода“ за срок до „Три години“ или „Глоба от 100 до 300 лв.“, а от последното не са причинени никакви имуществени вреди, съставомерни по смисъла на обвинението, които да са останали невъзстановени към датата за постановяването на съдебния акт, прие, че са налице всички изискуеми

от закона условия за приложението на чл. 78а, ал. 1 от НК. Въз основа на тях, след като призна обвиняемия Ц.Д. за виновен, освободи същия от наказателна отговорност, като му наложи предвиденото в този текст административно наказание „Глоба”.

При определяне размера на административното наказание, което следва да се наложи за извършеното престъпление, като смекчаващи вината обстоятелства съдът отчете чистото съдебно минало на обв. Ц.Д. към инкриминираната по внесеното постановление дата, което, съпоставено заедно с липсата на данни за други осъществени от него противообществени прояви, определя същия като лице с невисока степен на обществена опасност в качеството на деец; направеното самопризнание в дадените обяснения на досъдебното производство, с което е спомогнал за разкриване на обективната истина; изразеното съжаление, водещо до заключение за проявено критично отношение към осъщественото престъпление. При преценката на установените по делото обстоятелства съдът не констатира наличието на отегчаващи вината такива.

Като съпостави изложените по-горе данни по отделно и в тяхната съвкупност, съдът прие, че е налице превес на смекчаващите вината обстоятелства. С оглед на това, след като отчете естеството на тези обстоятелства заедно с липсата на друго имущество и получавано от страна на Д. месечно възнаграждение, отразени в приложената на л. 88 декларация по досъдебното производство, наложи на обв. Ц.Н. Д. предвиденото в разпоредбата на чл. 78а, ал.1 от НК наказание „Глоба” в лицето на минималния размер, а именно – от 1000 лева, която да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на РС Габрово, като прие, че по този начин, с такова по размер наказание, определено за извършеното от него престъпление, ще бъдат създадени ефективни условия за постигане целите на личната и генерална превенция на наказателната репресия, съдържащи се в чл. 36 от НК. За това престъпление нормата на чл. 313, ал. 1 от НК е предвидила две различни по вид алтернативни наказания, едното от които се явява „Лишаване от свобода”. Поради естеството на същото наказание следва да се отбележи, че размера на административната глоба не е възможно да бъде индивидуализиран при спазване на ограниченията, посочени в чл. 78а, ал. 5 от НК.

Предвид характера на постановеното решение съдът осъди обв. Ц.Д. да заплати по сметка на ОД на МВР Габрово сума в размер на 438,83 лева, дължима за възстановяване на направените разноски при разследването по досъдебното производство, на осн. чл. 189, ал. 3 от НПК.

Поради естеството на издаденото решение обвиняемия Ц.Н. Д. бе осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд Габрово: **1.** Сума в размер на 20 лева, дължима за възстановяване на направените разноски в рамките на съдебното производство – на осн. чл. 189, ал. 3 от НПК, както и сумата от 5 лева, представляваща държавна такса, дължима за всеки един изпълнителен лист, същите в случай на осъществено служебно осъществено служебно издаване на такива за събиране на така присъденото вземане за разноски от съдебното производство и на наложеното административно наказание „Глоба” в размер на сума от 1000 лева в полза на бюджета на съдебната власт.

В този смисъл е и постановения съдебен акт.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: .....

